

OLÁH ANDRÁS

kevesek maradtunk

*köd lepi a kerted: hazugság vagy Mester
itt leltünk magunkra felszögezett testtel*

*hiába kínáltál színes játszóteret
s ígértél igazat – a világ mégsem kerek –*

*komor a jelen és ránk fagyott az arcod
érted – de nélküled – vívjuk ezt a harcot*

*madárhiány van és mindegyikünk fázik
nem röppenhetünk fel az utolsó ágig*

*számít ránk a halál pedig nem is vagyunk
föladtuk jövőnket és már nincs több adunk*

*az emberi szívben sosem lesz világos
kevesek maradtunk a feltámadáshoz*

*bújócskát játszunk de a hunyó halott
kereszt lett a fákból miket Isten adott*

hiába

*a templomkertben berozsdásodott
sorsukra döbbenő kereszték
bizonytalankodnak leszegett fejjel
karótól karóig kapaszkodik a csönd
libbenős szoknyák alá már nem kap a szél
helyükön idegen mondatok nőnek
s a padon pipázók nem értik szavam
a köves hegyi úton ismeretlen szekerek
taposnak s megjelennek első rügyei
a télnek deresednek a szőlőskertek
az ösvények könnyei elfolynak
akár valami fekete átok
ami elnyeli megfojtja az utolsó álmot
s aki járni tud a vízen azt hiába várjuk*